

Ήδη από τις 2 Μαρτίου, πολιτικοί κρατούμενοι έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας με βασικά αιτήματα την κατάργηση των "αντιτρομοκρατικών" νόμων 187 και 187Α, του ειδικού κατασταλτικού νόμου (γνωστός και ως "κουκουλονόμος") και των φυλακών τύπου Γ' . Προκειμένου, λοιπόν, να στηρίξουν τον αγώνα των απεργών πείνας, άτομα και συλλογικότητες προχώρησαν σήμερα, Παρασκευή 13/3, σε κατάληψη του κτιρίου της Νομικής διεκδικώντας με τη σειρά τους την υλοποίηση των παραπάνω αιτημάτων.

Υπενθυμίζουμε ότι οι φυλακές απομόνωσης αποτελούν ακόμη έναν εκσυγχρονισμό της ελληνικής «δημοκρατίας». Η γενική κατακραυγή μιλά για ελληνικό Γκουαντανάμο. Για να είμαστε όμως δίκαιοι, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ο «ευρωπαϊκός νομικός πολιτισμός» έχει προηγηθεί, επιδεικνύοντας «λευκά» κελιά ήδη από τη δεκαετία του '70, στη Γερμανία, στη Γαλλία, στην Ισπανία και αλλού, μέχρι σήμερα που εμφανίζεται μια τάση γενίκευσής τους σε όλο το χώρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης..

Η απομόνωση, ο αποκλεισμός της επικοινωνίας, έχει αποδειχθεί εξοντωτική. Είναι ευρέως γνωστό ότι οι κρατούμενοι σε καθεστώς απομόνωσης αναπτύσσουν ψυχικά νοσήματα σε ποσοστά 25% τουλάχιστον. Δεν είναι ιδιαίτερα γνωστό όμως, ότι τα όργανα του ανθρώπινου σώματος παύουν να λειτουργούν μετά από μακρόχρονη απομόνωση. Τύφλωση, κώφωση, καρδιακή ανεπάρκεια και ένας καρκίνος για το τέλος, είναι συνήθης «πορεία» για ένα σώμα του οποίου οι αισθήσεις και τα όργανα δεν χρησιμοποιούνται για το σκοπό που προορίστηκαν, δηλ. την κοινωνικά οργανωμένη ζωή.

Η καταδίκη σε απομονωτικό εγκλεισμό αποτελεί καταδίκη σε θανατική ποινή η οποία εκτελείται αργά και βασανιστικά, παράγοντας αποτελέσματα (αναπηρίες) σε όλο το διάβα της. Γι' αυτό άλλωστε, αναγνωρίστηκε ως βασανιστήριο από όλους τους διεθνείς οργανισμούς (στους οποίους βέβαια συμμετέχουν και οι χώρες που την επιβάλουν).

Προφανώς προσχηματικά τίθενται στο νομοσχέδιο τα «αντικειμενικά» κριτήρια .Όλη η ουσία βρίσκεται στην κρίση «ιδιαίτερα επικίνδυνος για τη χώρα ή τη φυλακή» … Μια φράση που αντιστοιχεί στον ορισμό του τρομοκράτη κατά τον ευρωπαϊκό τρομονόμο: «όποιος επιχειρεί τη σοβαρή μετατροπή των κοινωνικών, πολιτικών ή οικονομικών δομών της χώρας ή διεθνούς οργανισμού που αυτή συμμετέχει»…

Σχετικά με τον τρομονόμο και τον κουκουλονόμο, το νομικό του πλαίσιο αποτελεί ένα αντι-σύνταγμα που καθιστά «ευέλικτα» τα ατομικά και συλλογικά δικαιώματα όλων των πολιτών,

προσαρμόσιμα στις διαθέσεις του εκάστοτε πολιτικού διαχειριστή και των, ας μην το ξεχνάμε, υφισταμένων του διωκτικών και δικαστικών αρχών. Εισάγει νέα φρονηματικά αδικήματα, αλλά και νέα ερμηνεία παλαιότερων διατάξεων, διαχέει στον κορμό του ποινικού κώδικα και της έννομης τάξης την έννοια του εχθρού, ο οποίος είναι ταυτόχρονα εσωτερικός και εξωτερικός, προσδιοριζόμενος μόνο από την πιθανολογούμενη εχθρότητά του (κάποιες φορές μόνο από την χρησιμότητά του) προς τις πολιτικές κοινωνικές και οικονομικές δομές του συστήματος. Η νομιμότητα έχει αποκτήσει γκρίζες ζώνες στις οποίες συνωστίζεται η πλειοψηφία των πολιτών και όχι μόνο οι συμμετέχοντες σε συλλογικές αγωνιστικές δραστηριότητες (πολύ περισσότερο βέβαια αυτοί). Αντιστρόφως ανάλογα, οι κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές δομές καθίστανται ανελαστικές ακόμη και στην κριτική και προστατεύονται έναντι των κατά τεκμήριο ύποπτων πολιτών Στην πραγματικότητα, η αντιτρομοκρατική νομοθεσία θεσπίστηκε ακριβώς για να επιδράσει στη ρύθμιση των σχέσεων πολιτείας και πολιτών.

Δημιούργησε ένα χώρο απουσίας δικαιωμάτων, ανάμεσα στους πολίτες και την πολιτεία (και τις δομές). Από τη στιγμή που ο πολίτης έρχεται, εκούσια ή μη, σε αντιπαράθεση με αυτές, εντάσσεται στο χώρο αυτό και εκχωρεί αναγκαστικά το σύνολο των δικαιωμάτων του, στα «πάντοτε αρμόδια» όργανα της πολιτείας τα οποία θα τα ερμηνεύσουν, παραμορφώνοντας ή και ακυρώνοντάς τα, προκειμένου να προστατευτούν οι δομές και να εξουδετερωθεί η απειλή.

Υπό αυτή την έννοια, ως σχήματα της ΕΑΑΚ, δεν θα μπορούσαμε παρά να στηρίζουμε τα αιτήματα των απεργών πείνας για επανακατοχύρωση βασικών δημοκρατικών ελευθεριών και άρση του σωφρονιστικού μεσαίωνα. Αν όμως θέλουμε τα παραπάνω αιτήματα να αποκτήσουν γείωση, να μπορέσουν οι κινητοποιήσεις και όλο αυτό το κύμα αλληλεγγύης να προσλάβουν μαζικά χαρακτηριστικά και να χαίρουν της νομιμοποίησης της πλειοψηφίας των φοιτητών, δεν μπορούμε να παρακάμπτουμε με τέτοια ευκολία τον δρόμο των συλλογικών διαδικασιών. Θεωρούμε ότι οι γενικές συνελεύσεις των φοιτητικών μας συλλόγων είναι τα πλεόν αρμόδια όργανα για να συζητάμε και να αποφασίζουμε την αιτηματολογία μας, τα μέσα πάλης μας και την στοχοθεσία μας για το επόμενο διάστημα. Στη βάση αυτού, θεωρούμε οτι η κατάληψη του κτιρίου της Νομικής θα έπρεπε να αποτελεί απόφαση γενικής συνέλευσης, χωρίς βέβαια να παραγνωρίζουμε ή να υποτιμούμε την κομβικότητα των αιτημάτων των απεργών πείνας και τον αγώνα που δίνουν αυτή τη στιγμή.

Σε καμία περίπτωση όμως δεν μπορούμε να επιτρέψουμε,ως φοιτητικοί σύλλογοι, να αποτελέσει η εν λόγω κατάληψη δικαιολογία για την καταπάτηση του πανεπιστημιακού ασύλου. Τον λόγο για το άσυλο τον έχουν οι φοιτητικοί σύλλογοι και μόνο αυτοί θα

διασφαλίσουν ότι αυτό ούτε θα καταργηθεί, όπως προβλέπει ο ν. Διαμαντοπούλου, ούτε θα καταπατηθεί από όποιον ψάχνει προσχήματα προκειμένου να κινηθεί σε αυτή την κατεύθυνση. Στηρίζουμε τα αιτήματα των απεργών πείνας και τις κινητοποιήσεις που καλούνται για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους. Καλούμε όλους τους φοιτητές στις γενικές συνελεύσεις της επόμενης βδομάδας για να συζητήσουμε τα κοινωνικά ζητήματα που θέτει η συγκυρία με στόχο την επανεμφάνιση του φοιτητικού κινήματος και την κατοχύρωση των πάγιων αιτημάτων του.

Πηγή:ANTINOMIA – E.A.A.K.